Easter Vigil Mass - పాస్కాపవిత్ర రాత్రి ఈస్టర్ విజిల్

పఠనములు

ఆదికాండము 1:1–2:2; నిర్గమ కాండము 14:15–15:1; ఎజెకియెల్ 36:16–28; రోమీయులకు 6:3–11; మత్తయి 28:1–10

పరిచయం 1: "ఇరుకుదారుణం నుంచి గలిలీకి"

ఒక మనిషి ఒకసారి తన చిన్నప్పటి ఊరికి తిరిగి వెళ్ళాడు, అక్కడే అతను పెరిగాడు. జీవితము అతనికావలసిన విధంగా సాగలేదు—కలలు కుప్పకూలిపోయాయి, సంబంధాలు విభజించబడ్డాయి, ఆశ నశించింది అనిపించింది. ఒక సాయంత్రం, అతను చిన్న సరస్సు వైపు నడిచాడు, అక్కడ చిన్నప్పటి తన నాన్నతో చేపలు పట్టటం నేర్చుకున్నాడు. నీరు ఆత్మవిశ్వాసంగా ఆకాశాన్ని ప్రతిబింబిస్తుంది. అటువంటి తాట్లు, ఎల్లప్పుడిలాగే, గాలి తోడుగా ఆడుతున్నాయి. అప్పుడు అతనికి తన నాన్న గల గొంతు గుర్తొచ్చింది: **"మళ్లీ మొదలుపెట్టడానికి భయపడకు."** బాహ్యంగా ఏమీ మారలేదు. అప్పులు ఉన్నట్టే ఉన్నాయి. గతం రద్దు కాలేదు. అయినప్పటికీ, లోపల ఏదో మారింది. ఆశ తిరిగి వచ్చింది. మునుపటిలా ముందుకు పోవాలంటే, మనం ఎన్నిసార్లు అన్ని మొదలైన చోటికి తిరిగి వెళ్ళాల్సి ఉంటుంది.

అనేక సంవత్సరాల తర్వాత, ఒక తీరప్రాంత గ్రామంలో ఘోరమైన తుపానుకు పాల్పడ్డాయి. విద్యుత్ దెబ్బతింది. చెట్లు కూలి పోయాయి . చీకటి మొత్తం ఊరినీ కప్పేసింది. ఒక ఇంట్లో, ఒక తల్లి ఒక దీపం వెలిగించి కిటికీలో పెట్టింది. పొరుగువారి ఆ దీపం చూసి, తనది కూడా వెలిగించింది. ఒక్కొక్కసారి వీధిలో వెలుగు మెరుస్తూ అందరికి ఆశను ఇచ్చింది. తుపాను కొనసాగింది, కానీ చీకటి ఇకపుడు సంపూర్ణంగా అనిపించలేదు. ఒక చిన్న దీపం అనేకరికి ధైర్యాన్ని ఇచ్చింది.

ఈ రోజు, మనం చీకటిలో ప్రారంభించాము. మనం ఈస్టర్ అగ్ని వెలిగించాము, ఆ తరువాత పాస్కవెలుగు, మరియు దానివల్ల మన జీవితాలు వెలిగించబడ్డాయి. క్రమంగా, వెలుగు చుట్టుపక్కల వెళ్ళి, చర్చి అందాన్ని మరియు క్రీస్తు నుండి వచ్చే ఆశను మనకు చూపించింది.
సరస్సు వద్ద మనిషి మరియు దీపం వెలిగించిన తల్లి వంటి, ఈస్టర్ కేవలం గతానికి మాత్రమే కాదు—ఇప్పటి జీవిత క్రీస్తుని మనం ఎదుర్కొనే భయాల్లో, దుఃఖాల్లో, రోజువారీ జీవితంలో చూసే అవకాశం ఇస్తుంది.
ఫలకంలో దూత మహిళలకు చెబుతోంది: "**ఆయన ఇక్కడ లేరు. ఆయన** లేచాడు. **గలిలీకి వెళ్ళు. అక్కడ నిన్ను ఆయనను చూడవచ్చు.**" గలిలీ అనేది వారి జీవితపు ప్రారంభం, ప్రేమ మొదలైన స్థలం, విశ్వాసం జీవించే స్థలం. ఈ రాత్రి, మనం మన మొదలైన చోటికి తిరిగి వెళ్ళమని మాత్రమే కాక, ప్రపంచానికి గలిలీ కావాలని కూడా ఆహ్వానించబడ్డాము—క్రీస్తు వెలుగు మనలో ప్రకాశించనివ్వడం, చీకటిలోంచి ఆశకు ఇతరులను మార్గనిర్దేశం చేయడం.

Or

పరిచయం 2: "గలిలీకి తిరిగి వెళ్ళడం"

ఒక మనిషి తన చిన్నప్పటి ఊరికి తిరిగి వెళ్ళాడు, ఆ ఊరు సంతోషం మరియు బాధతో నిండిన జ్ఞాపకాలతో. జీవితము తనక్కావలసినట్లుగా సాగలేదు—కలలు కుప్పకూలిపోయాయి, సంబంధాలు విభజించబడ్డాయి, ఆశలు చెరగిపోయాయి. ఒక సాయంత్రం, చిన్నప్పటి తన చేపల పాటాల సరస్సు వైపు నడిచాడు. నీరు ఆకాశాన్ని ప్రతిబింబిస్తుంది. తాట్లు ఎల్లప్పుడిలాగే ఊదుతూ ఉన్నాయి. అప్పుడు తన నాన్న గొంతు గుర్తొచ్చింది: "**మళ్లీ మొదలుపెట్టడానికి భయపడకు.**"

బాహ్యంగా ఏమీ మారలేదు, కానీ లోపల ఏదో మారింది. ఆశ తిరిగి వచ్చింది. మనం ముందుకు పోవాలంటే, అన్ని మొదలైన చోటికి తిరిగి వెళ్ళాల్సి ఉంటుందని అతనికి అర్థమైంది.

ఈ రాత్రి, దూత మహిళలను వారి గలిలీకి తిరిగి పంపుతుంది—కేవలం స్థలం కాదు, ప్రారంభ స్థలం, విశ్వాస స్థలం, మొదటి ప్రేమ స్థలం.

"గలిలీకి వెళ్ళు. అక్కడ నిన్ను ఆయనను చూడవచ్చు." ఈస్టర్ కేవలం ఖాళీ సమాధి చూసే విషయం కాదు—జీవితంలో మొదటి భావాలు కలిగిన స్థలాల్లో, మన హృదయంలో క్రీస్తుని చూసే విషయమే.

OR

పరిచయం 3: "తుపానిలో దీపం"

చాలా సంవత్సరాల క్రితం, ఒక చిన్న తీరప్రాంత గ్రామం ఘోరమైన తుపానుకు గురైంది. విద్యుత్ దెబ్బతింది, చెట్లు పడి పోయాయి, మొత్తం ఊరు చీకటిలో మునిగిపోయింది. ఒక ఇంట్లో, ఒక తల్లి ఒక మోమబత్తి వెలిగించి కిటికీ విండోలో పెట్టింది. పొరుగువారి ఆ దీపం చూసి తనది కూడా వెలిగించింది. ఒక్కొక్కసారి, వీధిలో వెలుగు మెరుస్తూ, చీకటి అధికంగా ఉండకపోయిందని చూపించింది. ఒక చిన్న దీపం అనేకరికి ధైర్యాన్ని ఇచ్చింది.

ఈ రాత్రి, మనం చీకటిలో ప్రారంభించాము. ఈస్టర్ అగ్ని వెలిగించాము. పాస్కా వత్తిని చీకటిని తాకి, ఒక వత్తి నుండి మరొక వత్తికి వెలుగు చేరింది. ఆ వెలుగు క్రీస్తు—చరిత్రలో మాత్రమే కాక, మన హృదయాలలో, మన ఇంటిల్లో, మన చుట్టూ ఉన్న ప్రపంచంలో ప్రకాశిస్తుంది. సమాధిలో మహిళలు దుఃఖం నుంచి ఆశ్చర్యానికి వెళ్లినట్లే, మన జీవితాలను ఈ వెలుగు మార్చేలా మనం ఆహ్వానించబడ్డాము. పునరుత్థానుడైన ప్రభువు మన ముందే నడుస్తున్నారు—నిరాశ నుండి ఆశకు, మరణం నుండి జీవితానికి, సమాధి నుండి గలిలీకి మార్గం వెలిగిస్తూ.

ప్రసంగం 1: మత్తాయి 28:1–10 – “గలిలీకి వెళ్ళు”

ఒక వ్యక్తి చాలా సంవత్సరాల తరువాత తన చిన్నప్పటి ఊరికి తిరిగి వచ్చాడు. అతని జీవితం విఫలమైంది—వ్యాపారం దెబ్బతిన్నది, సంబంధాలు తెగిపోయాయి, లోతైన నిరాశతో అతను నిండి ఉన్నాడు. అతను తన చేతిలో నిర్మించిన ప్రతి దాంటో ధూళిగా మారిపోయిందని అనుభూతి చెందుతున్నాడు. ఒక సాయంత్రం, ఎందుకు అనేది పూర్తిగా తెలియక, అతను చిన్న సరస్సు దగ్గరకు వెళ్ళాడు, అక్కడే చిన్నప్పటి లో తన తండ్రితో చేపల కోసం నేర్చుకున్నాడు.

ఆ ప్రదేశం ఎక్కువగా మారలేదు. నీరు ఇంకా సాయంత్రపు ఆకాశాన్ని ప్రతిబింబిస్తుంది. గడ్డి ఇంకా గాలి తో చలిస్తుంది. అక్కడ నిశ్శబ్దంగా నిలబడి ఉన్నప్పుడు, అతను తన తండ్రి కధనాన్ని గుర్తు చేసుకున్నాడు:
“మళ్ళీ ప్రయత్నించడాన్ని భయపడకు.”

ఆ క్షణంలో బయటి ప్రపంచంలో ఏమి మారలేదు. అతని గతం తిరిగి మారలేదు. కానీ లోపలి లోతులలో ఒక మార్పు వచ్చింది. ఆశ తిరిగి వచ్చింది. తర్వాత అతను చెప్పేది:
“అక్కడ తిరిగి వెళ్లడం నా జీవితాన్ని కాపాడింది.”

ఈ రాత్రి, దేవదూత మహిళలను తిరిగి పంపించాడు—భౌగోళికంగా మాత్రమే కాదు, ఆధ్యాత్మికంగా కూడా—వారు తిరిగి తమ “సరస్సు,” తమ ప్రారంభానికి వెళ్ళాలి.
“గలిలీకి వెళ్ళు. అక్కడ నీవు ఆయనను చూడగలవు.”

ఇది ఒక సింపుల్ ఆజ్ఞలోనే ఈస్టర్ మిస్టరీ మొత్తం ఉంది. పునరుత్థానం కేవలం యేసు కి ఏమైంది అనే విషయం మాత్రమే కాదు. అది మనం ఆయనను మళ్లీ జీవిస్తున్నట్లు కనుగొనడానికి ఎక్కడ వెళ్ళాలి అనే విషయం.

క్రిమి వైపున వెళ్ళే రహదారి

ఇద్దరు మహిళలు— మేరీ—సీమోను సమాధి వైపు నడుస్తున్నారు.

వీరు తీసుకువస్తున్నది: సుగంధద్రవ్యాలు.
వీరు తీసుకువస్తున్నది: దుఃఖం.
వీరు తీసుకువస్తున్నది: విరిగిపోయిన ఆశలు.

వీరి చివరి చూపు: రాయి ఒకవైపు చలించిన స్థానం.

వీరు నడుస్తున్న రహదారి, మానవ చరిత్రలో అత్యంత పరిచితమైనది: శవం వైపు వెళ్ళే రహదారి.

మనం ఆ రహదారి తెలుసు.
మనం ఒక కపాటం పక్కన నిలిచినప్పుడు దాన్ని నడుస్తాము.
మనం సంబంధం చనిపోయినప్పుడు దాన్ని నడుస్తాము.
మనం ఒక రోగ నిర్ధారణ సమస్తాన్ని మార్చినప్పుడు దాన్ని నడుస్తాము.
మనం నమ్మకమే తప్పినప్పుడు దాన్ని నడుస్తాము.
మనం ఆశ విఫలమైనప్పుడు దాన్ని నడుస్తాము.
మన వార్తలలో హింస, క్రూరత, అన్యాయాన్ని చూసి మంచితనం నిలిచే అవకాశం ఉందా అని ఆశ్చర్యపడినప్పుడు దాన్ని నడుస్తాము.

మరింత లోతుగా, మన సంపూర్ణ భూమి జీవితం ఒక పొడవైన శవం వైపు రహదారి అని అనిపించవచ్చు—ఒక రోజు ఇతరులు మనలను ఆ చివరి దశలో తీసుకువెళ్తారు.

మహిళలు పునరుత్థానాన్ని ఆశించడం లేదు. వారు కేవలం కిరాయితనం ఆశిస్తున్నారు. వారు మరణం మొదలుపెట్టినదాన్ని పూర్తి చేయడానికి వెళ్ళుతున్నారు.

అప్పుడు—స్వర్గం ఆపివేస్తుంది.

ఒక దేవదూత ఆశ్చర్యకరమైనది చెప్పాడు:
“నువ్వు తప్పు రహదారిలో ఉన్నావు. ఆయన ఇక్కడ లేరు. ఆయన లేచాడు.”

అవిశ్వాసం ఊహించుకోండి. దిశ తప్పిపోయిన అనుభూతిని ఊహించుకోండి. మరణాన్ని పటించే స్థలం ఖాళీగా ఉంది.

మీరు మృతుల్లో యేసును వెతుకుతున్నట్లయితే, మీరు తప్పు ప్రదేశంలో చూస్తున్నారు.
పునరుత్థానం దుఃఖం, క్షోభ, లేదా నిరాశగల సమాధుల్లో దొరకదు. జీవించిన క్రీస్తు ఎల్లప్పుడూ మన ముందే ఉంటాడు, ఎల్లప్పుడూ కదులుతున్నాడు, ఎల్లప్పుడూ పూర్తయ్యింది అనిపించే వాటి నుంచి జీవం తీస్తాడు.

ఎందుకు గలిలీ?

తర్వాత ఆశ్చర్యకరమైన ఆజ్ఞ వస్తుంది:
“గలిలీకి వెళ్ళు.”

ఎందుకు గలిలీ?

ఎందుకంటే గలిలీ అక్కడి నుండి అన్ని మొదలయ్యాయి.

అది పిలుపు స్థలం: “నన్ను అనుసరించు.”
అది మొదటి ప్రేమ స్థలం.
అది బలమైన నెట్‌లు విరిగిన స్థలం.
అది నీరు వైన్ గా మారిన స్థలం.
అది ఐదు రొట్టెలతో వందల మందికి ఆహారం ఇచ్చిన స్థలం.
అది లెపర్స్‌ను స్పర్శించిన స్థలం.
అది పారలైటిక్ నడిచిన స్థలం.
అది నైన్ కేవలికరి ఆడపిల్ల తన కొడుకును తిరిగి పొందిన స్థలం.

అది పాపులు ఏడ్చి కరుణను పొందిన స్థలం.
అది కొండ మీద ఉపదేశం సమయంలో హృదయాలు ప్రబలంగా కరిగిన స్థలం.
అది మత్స్యకారులు శిష్యులు అని తెలుసుకున్న స్థలం.

గలిలీ కలుపుదల, సాధారణ, గ్రామీణ, విభిన్నులను కలిగినది. అది జెరూసలేం కాదు, శక్తి కేంద్రం కాదు. అయినప్పటికీ అక్కడే రాజ్యం దృశ్యమవుతుంది.

గలిలీలో నమ్మకం జీవించిందని అనిపించేది.

కానీ ఆ తర్వాత మంచి శుక్రవారం వచ్చింది.
సేవించిన వ్యక్తి అసహాయంగా చెరగబడ్డాడు.
ప్రభావంతో మాట్లాడిన వ్యక్తి మౌనంగా అయ్యాడు.
ఇతరులను రక్షించిన వ్యక్తి తనను రక్షించలేదు.
మృతులను లేచిన వ్యక్తి సమాధిలో పడిపోయాడు.

గలిలీ అందమైన మాయలా అనిపించింది—క్రాసు వద్ద సబ్బు బుడగ పగిలినట్లు.

మనకు అలాంటి క్షణాలు లేవా?
విశ్వాసం ప్రకాశవంతంగా అనిపించిన సమయాలు—కానీ బాధతో బద్దలైపోయినవి?
ప్రార్థనలో జీవం అనిపించిన క్షణాలు—ఇప్పుడు శూన్యంగా అనిపించాయి?
మనము ఆశ్చర్యపడ్డాం: ఇది కేవలం భావోద్వేగమా? ఇది నిజమా?

ఈస్టర్ దేవుని సమాధానం.
పునరుత్థానం తండ్రి గలిలీలో జరిగిన ప్రతి దానికి తన అధికారిక ముద్ర వేసినట్లు.

ఏదీ మాయ కాదు.
ఏదీ వ్యర్థం కాదు.
ఏదీ కన్నీరు గమనించబడలేదు.
ఏదీ ప్రేమ వృత్తి అర్థం లేనిది కాదు.
ఏదీ ప్రార్థన వినబడలేదు కాదు.
ప్రేమ ఓడలేదు.
క్రైస్తవుడు జీవిస్తాడు.

మీ గలిలీ ఎక్కడ?

అందుకే దేవదూత ఈ రాత్రి మనకు చెప్తాడు:
మీరు శవం వైపు నడుస్తున్నప్పుడు—తిరిగి మలుపు తీయండి.
గలిలీకి వెళ్ళు.

కానీ మీ గలిలీ ఎక్కడ?

ఎప్పుడైనా శాసనం నేరుగా మీ జీవితంలో మాట్లాడిన అనుభవముందా?
భారం తగ్గించిన పరోక్ష మాన్యమైన ఒప్పందం?
మీరు ఒంటరిగా లేరని అనిపించిన యుక్తసంగమా?
విశ్రాంతి అర్థం కాని, గాఢంగా వచ్చిన అంధకార క్షణమా?
యేసు దయ ద్వారా చేరిన స్నేహం?
మంచితనం ఇంకా ఊపిరి పీలుస్తుందని గుర్తు చేసిన మృదువైన దయ సంకేతం?

అది మీ గలిలీ.

కొంతమందికి గలిలీ చిన్నప్పటి విశ్వాసం.
ఇతరులకు అది ఒక విహారం.

ఇతరులకు అది ఒక శిశువు జననం.
ఇతరులకు అది భయానికి బలమైన కృపను చూపిన ఆసుపత్రి గది.

మీరు ఈ రాత్రి “నేను అలాంటి గలిలీ కలిగి లేను” అని అనుకుంటే, మరొకరి గలిలీని అప్పు తీసుకోండి.
జీవించే విశ్వాసం ఉన్న వారిని వెళ్ళండి.
సంతోషం సహనం ద్వారా పైనున్న కష్టాన్ని అధిగమించిన కథని చదవండి.
చర్చ్ తానే, తరం తరువాత తరం జీవించిన క్రీస్తును ఎదుర్కొన్న గొప్ప గలిలీ.

ఎమ్మయూస్ రహదారిపై శిష్యులను గుర్తు చేసుకోండి. వారి అడుగులు జెరూసలేమ్ నుండి నడుస్తున్నా—కానీ వారి హృదయాలు గలిలీని గుర్తు చేసుకుంటూ, చూసినది మరియు విన్నదాన్ని గుర్తు చేసుకుంటూ. వారు ఆయన గురించి మాట్లాడుతున్నప్పుడు, ఆయన వచ్చి వారి పక్కన నడిచాడు.

వారి హృదయాలు రగిలాయి
పునరుత్థించిన వ్యక్తి ఎల్లప్పుడూ గలిలీలోనే ఉంటాడు—మీరు మొదట ఆయన ప్రేమను తెలుసుకున్న ప్రదేశంలో.

గలిలీగా మారడం

కానీ ఈస్టర్ గలిలీ కనుగొనడం తో ముగియదు.
ఇది మనలను గలిలీగా మారమని పిలుస్తుంది.

రెండవ ప్రపంచ యుద్ధ సమయంలో, ఒక బాంబు చర్చి లో యేసు విగ్రహాన్ని నాశనం చేసింది. కేవలం శరీర భాగం మాత్రమే మిగిలింది. తరువాత, ప్యారిష్ చర్చి ను తిరిగి నిర్మించినప్పుడు, విగ్రహం చేతులు

లేకుండా ఉంచారు. దాని కింద ఒక చిహ్నం పెట్టారు:
“క్రీస్తు మీ చేతులు తప్ప ఏకంగా లేదు.”

పునరుత్థాన ప్రభువు మనలను ఇప్పుడు పంపుతున్నాడు—ప్రపంచానికి గలిలీగా మారడానికి.

స్థలాలు, అక్కడ:
రొట్టెలు విస్తరించబడతాయి.
ఖాళీ నెట్లు మళ్లీ నింపబడతాయి.
నీరు వైన్ గా మారుతుంది.
పాపులు కరుణను పొందుతారు.
దుఃఖితులు సౌకర్యం పొందుతారు.
మరువబడ్డ వారు చూడబడతారు.
ఆశ నిశ్శబ్దంగా కానీ స్థిరంగా తిరిగి వస్తుంది.

పునరుత్థానం ఎల్లప్పుడూ గర్జనతో వస్తుందా అనేది కాదు. అది చిన్న విశ్వాసాల్లో మొదలవుతుంది:
క్షమా వాక్యం.
ఒక దాతృత్వం చర్య.
నిరసించకూడదు అనే నిర్ణయం.
మళ్లీ నమ్మాలని నిర్ణయం.
విసర్జన చేయకుండా చేతిని పొడిగించడం.

ప్రతి సారి మనం ప్రేమలో పని చేస్తే, గలిలీ మళ్లీ జరుగుతుంది.
ప్రతి సారి కరుణం కోపాన్ని జయిస్తే, రాయి దూరంగా వెళ్తుంది.
ప్రతి సారి మనం ఆశను నిరాశపై ఎంచుకుంటే, సమాధి ఖాళీ అవుతుంది.

చివరి ఆహ్వానం

మరణం రహదారిలో ఉండకండి.
నిరాశలో మీ ఇంటిని నిర్మించకండి.
తిరిగి మలుపు తీయండి.
యేసు మొదట మీను ఎదుర్కొన్న ప్రదేశానికి తిరిగి వెళ్ళండి.
ముందుగా ప్రేమ మీ హృదయాన్ని మేల్కొల్పిన ప్రదేశానికి తిరిగి వెళ్ళండి.
గలిలీకి వెళ్ళండి.

అక్కడి నుండి బయటికి వెళ్లి ఇతరుల కోసం గలిలీ సృష్టించండి.

దేవదూత వాగ్దానం ఇంకా సత్యం:
“అక్కడ నీవు ఆయనను చూడగలవు.”

మీకాడు ఆయనను జీవంగా చూడగానే, శవాన్ని చివరి పదంగా మళ్లీ తప్పుగా భావించరాదు.

ఆమేన్.

ప్రసంగం 2 – “కొత్త సృష్టి ప్రారంభమైంది”

ఒక చిన్న బాబు ఒకప్పుడు ఒక పుస్తక దుకాణం కిటికీ ముందు నిలబడి, సిలువ వేయబడిన క్రీస్తు చిత్రం పటం చూసి నిలిచాడు. అతని పక్కన ఉన్న ఒక మనిషి అడిగాడు,
“నువ్వు అబ్బాయిని గుర్తువా?”

చిన్న బాబు ధైర్యంగా సమాధానం ఇచ్చాడు,
“ఆయనే యేసు. ఆయనను సిలువ చేశారు. అన్ని ప్రజల కోసం ఆయన చనిపోయాడు.”

ఆ మనిషి ఆలోచనతో తల తిప్పి వెళ్లాడు. కానీ కొన్ని అడుగులు ముందుకు వెళ్ళగానే అతను వెనక నుండి వేగంగా అడుగుల శబ్దం వినిపించింది. ఆ బాబు పరుగెత్తుతూ వచ్చి, కొంత శ్వాస తీసుకుని అడిగాడు:
“సార్! నేను ఒకటి చెబుదామని మర్చిపోయా—ఆయన లేచాడు! ఆయన జీవించాడు!”

కొన్ని సందేశాలు ప్రతిదానిని మార్చివేస్తాయి. రెండవ మాట లేకుండా, మొదటి వాక్యం మనం మీద బరువుగా పడుతుంది. సిలువ చేసిన రక్షకుడు ఉత్థానం కాకపోతే అది కేవలం దుఃఖకథే. సిలువ కానీ ఉత్థానం లేకుండా అది ఓ ఓటమి మాత్రమే. కానీ రెండవ వాక్యం— “ఆయన లేచాడు”— నిరాశను ఆశగా, ముగింపులను కొత్త ప్రారంభాలుగా, మరణాన్ని జీవితంగా మార్చేస్తుంది.

ఇది ఈస్టర్ యొక్క అద్భుతం: దుఃఖం, మరణం చివరి మాట చెప్పవు. ప్రపంచం పతనమవుతుందనిపించినా—హింస, యుద్ధం, ద్రోహం, రోగం, వ్యక్తిగత నష్టాల ద్వారా—జీవితం, ప్రేమ, మరియు ఆశ కొనసాగుతాయి.

ఈస్టర్ కేవలం ఒక చనిపోయిన మనిషి భూలోక జీవితానికి తిరిగి వచ్చే దానికి సంబంధించినదే అయితే, అది పూర్తిగా కొత్తది కాకపోదు. మనం గాస్పెల్ లో ఇప్పటికే చూసాము:

- జైరస్ కుమార్తె—మరణించినది, లేచింది.
- నైన్ లో కొమ్మలైన మరణించిన మగబాబు—చెక్కకు తీసుకెళ్ళారు, తిరిగి పిలిచారు.
- లజరసు—నాలుగు రోజుల పాటు మేకలో, పిలిచారు.

కానీ వీరంతా మునుపటి జీవితంలోకి తిరిగి వచ్చారు. వారి గుండెలు మళ్లీ కొట్టాయి, ఊపిరులు మళ్లీ పోయాయి—కానీ వారు వృద్ధాప్యం పొందుతారు, బాధపడతారు, చివరికి మళ్లీ చనిపోతారు.

అది యేసుకు జరిగినది కాదు.

యేసు లేచినది తిరుగుబాటు కాదు.
పునఃప్రాణం ఇవ్వడం కాదు.
ఇది కొత్త సృష్టి.

ఇప్పటివరకు, వేయిచెప్పే పాస్కా రాత్రి (పర్యవేక్షణ)లో, మనం బైబిల్ మొదటి పేజీతో ప్రారంభించాము:
“ప్రారంభంలో దేవుడు ఆకాశమును భూమిని సృష్టించాడు… మరియు దేవుడు అది మంచి అని చూశాడు.”

సృష్టి మంచి, సమరస్యం, వెలుతురు లో ప్రారంభమైంది. కానీ జెనిసిస్ మరియు గుడ్ ఫ్రైడే మధ్య ఏదో జరిగింది. పాపం ప్రవేశించింది. విశ్వాసం ముక్కలైపోయింది. సోదరుడు సోదరుణ్ని చంపాడు. హింస వ్యాప్తి చెందింది. మానవ స్వార్థం భారం సృష్టిని దహనంగా చేసింది.

సెయింట్ పౌలు చెబుతున్నారు:
"ప్రకృతి మొత్తం ఇప్పటివరకు శ్రమలో మోపబడింది."

మరియు గుడ్ ఫ్రైడే, ఆ మోపడం పరాకాష్టకు చేరింది. దేవుని కుమారుడు క్రాస్ పై. అంధకారం భూమిని కప్పింది. దేవాలయ పరదా చీలిపోయింది. అనిపిస్తోంది, మొదటి రోజు వెలుతురు చెరిగిపోయినట్లు.

కానీ ఈస్టర్ ఉదయం కేవలం ఒక దుఃఖకథకు ఆనందమయ ముగింపు కాదు.
ఇది పూర్తిగా కొత్త కథ ప్రారంభం.

గాస్పెల్ రచయితలు మనకు రహస్యాన్ని చూపుతారు. లేచిన యేసు అదే—అయితే అదే కాదు.

- ఆయనకు గాయాలు ఉన్నాయి. మచ్చలు తొలగించబడలేదు; అవి ఘనత పొందాయి.
- ఆయన తన శిష్యులతో చేప తినేవాడు. వారితో మాటాడేవాడు.
- కానీ బంద్ తలుపులు ద్వారా వెళ్ళేవాడు.
- కనిపించి మళ్లీ కనిపించేవాడు.
- ఆయనను గుర్తించేవారు, మేరీని పేరుతో పిలిచినపుడు, లేదా బ్రెడ్ విరిగినప్పుడు మాత్రమే.

ఇది కొనసాగింపు మరియు మార్పు కలిపి.
ఇది పాత సృష్టిని మరమ్మతు చేయడం కాదు.
ఇది కొత్త సృష్టి మొదటి రోజు.

సెయింట్ జాన్ ఇక్కడ స్పష్టంగా సూచించాడు: యేసు "వారం మొదటి రోజున" లేచాడు. అదే రోజు, జెనిసిస్ లో, దేవుడు చెప్పాడు: "వెలుతురు

కలగాలి." ఈస్టర్ కొత్త "వెలుతురు కలగాలి." పాపం, మరణం అంధకారం లోనుండి విరిగిపోతుంది.

సెయింట్ పౌలు దీన్ని వివరిస్తూ "ఆధ్యాత్మిక శరీరం" అని పిలుస్తారు. దెయ్యముగా కాదు. తక్కువ నిజం కాదు. కానీ ఎక్కువ నిజం. ఘోరమైన శక్తితో సమగ్రతతో మానవత్వం.

భవిష్యవాణులు ఈ రోజు కోసం కలలు కంటూ ఉన్నారు:

- "వీరులు తమ ఖడ్గాలను వాడు పరికరాలుగా మార్చుతారు."
- "నల్లచీత్తు మేకతో ఉండిపోతుంది."
- "ఒక చిన్న బాబు వారికి మార్గనిర్దేశనం చేస్తుంది."

ఇవి సరళమైన కలలు కాదు. ఇవి సరి చేసిన సృష్టి—శాలోమ్—సంపూర్ణత పునరుద్ధరణ. మరియు ఆ పునరుద్ధరణ లేచిన క్రీస్తు శరీరం లో ప్రారంభమవుతుంది.

అడామ్ ఓ ఉద్యానవనంలో విఫలమైన చోట, క్రీస్తు ఒక ఉద్యానవనంలో లేచాడు. నిరాకరణ ద్వారా మరణం ప్రవేశించిన చోట, విధేయత మరియు ప్రేమ ద్వారా జీవితం వెలువడుతుంది.

సరే, ఒక చిన్న కథ చెబుదాం.

ఒక వ్యాప్తి అగ్ని తర్వాత, ఒక రైతు కాలిన ఫీల్డ్స్ లో నడిచాడు. అన్నీ విధ్వంసమైయాయి అనిపించాయి. నల్లబడిన చెట్లు. కాలిన మట్టీ. మౌనం.

ఇది ఆశలేని స్థితి.

కానీ కొన్ని రోజులు తరువాత, అతను చిన్న ఆకులు మట్టిలో దెగ్గర నుండి పెరుగుతున్నట్లు గమనించాడు. అగ్ని చివరి మాట చెప్పలేదు. ఉపరితలం కింద, జీవితం ఎదురుచూస్తోంది.

గుడ్ ఫ్రైడే ఆ అగ్ని.
ఈస్టర్ ఉదయం ఆ ఆకులు.

కానీ ఆశ్చర్యకరమైన విషయం: ఈ కొత్త సృష్టి కేవలం యేసుతో ముగియలేదు.

శిష్యులను గమనించండి.
శుక్రవారం, వారు దాగిపోతారు.
ఆదివారం సాయంత్రం, వారు ఇంకా బంద్ తలుపుల వెనుక, భయపడుతున్నారు.
పేతురు అవమానం కలిగి. థామస్ సందేహం కలిగి. మిగతావారు గందరగోళం.

కానీ కొన్ని వారాల తరువాత, వారు వీధులలో ధైర్యంగా ప్రకటిస్తున్నణార్:
"దేవుడు ఆయనను లేచించాడు!"

ఎంతో మార్పు వారిలో?
వారు లేచినవాడిని కలుసుకున్నారు.
ఒక ఆలోచన కాదు. ఒక స్మృతి కాదు. ఒక జీవమైన వ్యక్తి.

ప్రారంభ కాథలిక్ చరిత్రలో గుర్తింపు రాజకీయ శక్తి లేదా సైనిక బలం కాదు. అది ప్యాగన్ ప్రపంచం ఆశ్చర్యపడ్డది. వారు ఆశ్చర్యంతో చెబుతారు:
"వారు ఒకరినొకరు ఎంత ప్రేమిస్తున్నారో చూడండి."

- మహమ్మారి సమయంలో రోగులను చూసుకున్నారు.
- వదిలివేసిన శిశువులను రక్షించారు.
- ముట్టడించే వారిని మన్నించారు.

ఇది సహజం కాదు. ఇది అద్భుతం.
ఇది పునరుజ్జీవన శక్తి.

- సెయింట్ ఫ్రాన్సిస్ కుష్ఠరోగిని ఆలింగనం చేసినప్పుడు, భయాన్ని అధిగమించడం కొత్త సృష్టి.

- మాక్సిమిలియన్ కొల్బే అవ్‌విత్స్ లో తన జీవితాన్ని మరో ఖైదీ కోసం ఇచ్చినప్పుడు, అంధకారంలో కొత్త సృష్టి ప్రకాశించింది.

- భర్త ద్రోహాన్ని మన్నించినప్పుడు, అది కొత్త సృష్టి.

- మహిళ కష్టమధ్య జీవితాన్ని, ఆశను ఎంచుకున్నప్పుడు, అది కొత్త సృష్టి.

- యుద్ధం నుండి పల్లి నేరుకు చేరిన పిల్లలను వాలంటీర్స్ సాంత్వన చేసినప్పుడు, విదేశీయులకు ఇల్లు ఇచ్చినప్పుడు, ద్వేషాన్ని మన్నింపులోకి మార్చినప్పుడు, అది ఈస్టర్ కొనసాగుతుంది.

ప్రపంచం తరచుగా “మరణ సంస్కృతి” గురించి మాట్లాడుతుంది. హింస, వ్యసనం, దుర్వినియోగం, నిర్లక్ష్యం లో చూస్తాము. కానీ క్రైస్తవులు కేవలం చీకటిని విమర్శించమని కాదు. మనం వేరే ఏదో ప్రసరింపజేయమని పిలవబడ్డాము.

సెయింట్ పౌలు చెబుతున్నారు:
“ఎవరైనా క్రీస్తులో ఉన్నవాడు, అతను కొత్త సృష్టి.”

ఇది భవిష్యత్తులో అవ్వబోతోంది కాదు. అది **ఇప్పుడే**.

బాప్తిస్మ ద్వారా మనం క్రీస్తు మరణంలో మునిగాము—మరియు ఆయనతో లేచాము. మేకను తెంచిన శక్తి ఇప్పుడు మనలో ఉంది. పవిత్ర ఆత్మ కొత్త సృష్టి శ్వాసను కేథెడ్రల్ లో ఊపిరి పోస్తోంది.

ఈస్టర్ కేవలం మన భవిష్యత్తు ఆశ కాదు.
ఇది ప్రస్తుత శక్తి.
అసాధ్యంగా అనిపించినప్పుడు క్షమించడానికి శక్తి.

ధర్మం కోసం నిలబడడానికి ధైర్యం. గొప్ప దుఃఖం ఉన్నప్పుడు ఆశ.
మన వ్యక్తిగత లోకం చీకటిగా ఉన్నప్పుడు వెలుతురు.

ముఖ్యంగా, ప్రపంచం దేవుని మార్పు ఉనికితో ఇక ఖాళీ కాదు.

ఒక చిన్న బాబు వసంతంలో విత్తనాలు నాటాడు. నేల ఇంకా చలి, అతని పెద్ద సోదరుడు నవ్వాడు: “అది ఏమీ పెరుగదు.”

కానీ బాబు ప్రతిరోజూ నీరు పోశాడు.
ఏమీ జరగడం కనిపించలేదు. నేల అదే కనిపించింది.

కొన్ని వారాల తరువాత, ఆకులు పొరుచుకున్నాయి.
“ఎలా తెలుసుకున్నావు?” పెద్ద సోదరుడు అడిగాడు.
“నేను చూడలేదు,” బాబు చెప్పాడు, “కానీ జీవితం ఉందని తెలుసుకున్నాను.”

సోదరులారా, మన ప్రపంచం ఇప్పటికీ గుడ్ ఫ్రైడేలా కనిపించవచ్చు. మన గుండెలు మగ్గిన మేకల్లా అనిపించవచ్చు. మనం పొరలు కన్నా ఎక్కువ చిమ్మ కూసి చూసినట్లుగా అనిపించవచ్చు.

కానీ ఈస్టర్ చెబుతుంది: జీవితం ఇప్పటికే ఉపరితలం కింద పని చేస్తోంది.

ఈరోజు మనం జరుపుకుంటున్నాం: జీవితం చలి మట్టిలోని మేకను ఫడించింది.
కొత్త సృష్టి ప్రారంభమైంది. క్రీస్తు మొదటి పండు.
ఉద్యానం తిరిగి తెరవబడింది. వెలుతురు తిరిగి వచ్చింది.

మనం ఆయనలో ఉంటే—ప్రార్థన చేస్తే, క్షమిస్తే, ప్రేమిస్తే, పట్టుదలతో ఉంటే—ఆ పునరుజ్జీవన జీవితం మన ద్వారా గాయపడ్డ ప్రపంచంలోకి వ్యాప్తి చేస్తుంది.

ఆయన లేచాడు. ఆయన నిజంగా లేచాడు. ఆమేన్.

ప్రసంగం 3 – "చీకటినుండి గలిలీకి: పునరుజ్జీవిత ప్రభువుని కాంతిలో నడిచే మార్గం"

ఏనాటికీ ఎన్నో సంవత్సరాల క్రితం, ఒక చిన్న తీరప్రాంత గ్రామంలో భయంకరమైన వర్షపాతం సంభవించింది. విద్యుత్ నిలిచిపోయింది, చెట్లు మట్టిలోంచి కోసుకుపోయాయి, మరియు మొత్తం గ్రామం చీకటిలో మునిగింది. ఒక ఇంట్లో, ఒక పెద్దమ్మ ఒక లైట్ కాండిల్ వెలిగించి దానిని ముందున్న జానపదపు కిటికీ వద్ద పెట్టింది. అరుగ్గ వాసి చూశారు, ఆమె తన కాండిల్ వెలిగించేసింది. త్వరలో, ఒకటి, ఒకటి చుట్టూ ఉన్న ఇళ్ళలో కాంతులు మంటపడటానికి మొదలయ్యాయి. తుఫాన్ ఇంకా ముగియలేదు. గాలి ఇంకా ఉగ్రుమీద వాదిస్తోంది. కానీ చీకటి ఇక పరిపూర్ణంగా కనిపించలేదు. ఒక చిన్న మంటే ఇతరులకు ధైర్యం ఇచ్చింది. ఆ సూక్ష్మమైన కానీ అడిగిపట్టిన కాంతిలో ఆశ తిరిగి వచ్చింది.

ఇక్కడి రాత్రి మనం చీకటిలో ప్రారంభించాము.

ఈ రాత్రి లోతైన నాటకీయతను కలిగిస్తుంది. మనం బయట కలిసాము, మంట మరియు గాలితో సమరించాము, ఈస్టర్ ఫైర్ వెలిగించాము, అప్పుడు ఆ ఫైర్ నుండి పాస్కల్ కాండిల్ వెలిగించాము. ఆ తర్వాత, ఒకే ఒక్క మంటతో మార్గనిర్దేశనం చేస్తూ చీకటి గల చర్చి లో ప్రవేశించాము. క్రమంగా, ఒక కాండిల్ నుండి మరొక కాండిల్ కి కాంతి వ్యాపించింది, చివరికి చీకటి మెల్లగా, జీవంతమైన కాంతికి మారిపోయింది. ఆ కాంతిలో, మనం ఎక్సుల్టెట్ గానం చేసాము — ఆ గొప్ప ప్రకటన, ఆకాశానికీ భూమికీ ఆనందం పంచమని, "చీకటి శాశ్వతంగా తొలగిపోతుంది" అని ప్రకటిస్తూ, పునరుజ్జీవిత మోర్నింగ్ స్టార్ అయిన క్రీస్తును స్తుతిస్తూ.

ఈ నాటకం థియేటర్ కాదు. ఇది నిజమైన కృత్యం. ఇది మన రక్షణ కథ, కేవలం మాటలలో కాక, మంట, చలనం, మరియు కాంతిలో చెప్పబడినది. ఈ రాత్రి మనం మానవ చరిత్రలో అత్యంత నాటకీయమైన సంఘటనను జరుపుకుంటున్నాము: దేవుడు తన కుమారుడిని మరణం నుండి లేవించుట. యేసు, కఠోరంగా క్రూసిఫిక్స్ చేయబడి, అవమానకరంగా మరణించగా, తండ్రి ద్వారా అద్భుతంగా, మహిమగా లేవించబడ్డాడు. రాయి తారుమారు చేయబడింది. సమాధి ఖాళీ. మరణం ఓడిపోయింది.

మత్తhew సువార్త ఆ నాటకాన్ని స్పష్టంగా చిత్రిస్తుంది. అతను చెబుతున్నాడు, భూకంపం సంభవించిందని. ఒక దేవదూత దిగాడు, అతడి రూపం మెరుపుని పోలి, దుస్తులు మంచు వంటి తెల్లగా. భూమి కంపించింది. స్వర్గం జోక్యం చేసింది. ఇవి అలంకారాత్మక వివరాలు కాదు; ఇవి బైబిల్ సంకేతాలు, దేవుడు నేరుగా పని చేస్తున్నారని సూచిస్తాయి. చరిత్ర మలుపు తిరిగింది.

కానీ, ఈ విశ్వ నాటక మధ్యభాగంలో రెండు విషాదభరిత మహిళలు ఒక చాలా మానవీయమైన నడకలో ఉన్నారు.

మనలో చాలా మంది ఆ నడకను తెలుసు. ఆసుపత్రి పడక దగ్గర నడక. చెడ్డ వార్తలు విన్న తర్వాత పొరుగింటికి నడక. కప్పెలో వెనుక నడక. అలాంటి నడక బరువు కలిగినది. మనసును మోస్తుంది. మాగ్దలేను మరియూ మరొక మేరీ కూడా సమాధికి వెళ్లే నడకలో ఆ బరువును అనుభవించారు. వారు గలిలీ లో యేసుని అనుసరించారు. ఆయన మరణం జరుగుతున్నప్పుడు దూరంగా చూశారు. ఆయన శరీరాన్ని సమాధిలో పెట్టినట్టు చూశారు. ఇప్పుడు, కేవలం ఆయనను

దగ్గరగా ఉండటానికి, మరణంలో కూడా, నడిచారు. ప్రేమ వారిని దూరంగా ఉండనివ్వలేదు.

వారు నిశ్శబ్దం అంచనా వేసుకున్నారు. నిశ్శబ్దం, శాంతి కోసం ప్రార్థిస్తారని ఆశించారు.

కానీ భూమి కంపించింది.

సమాధి ఖాళీ.

దేవదూత శతాబ్దాలుగా ప్రతిధ్వనించే మాటలు చెప్పాడు: "క్రూసిఫిక్స్ చేయబడి ఉన్న యేసు... ఇక్కడ లేడు. అతను లేచి వచ్చాడు."

విషాదభరిత నడక మరియు ఆనందంతో నడక మధ్య ఆ ప్రకటన నిలిచింది. సువార్త చెబుతుంది, వారు "భయంతో మరియు గొప్ప ఆనందంతో" వెళ్లి శిష్యులకు చెప్పడానికి పరుగు పడ్డారని. విషాదం మిషన్ గా మారింది. శోకాన్ని ప్రకటనగా మార్చింది.

ఇలాంటి దృశ్యం సాధారణ జీవితంలో కూడా కనిపిస్తుంది. నేను ఒక డాక్టర్ గురించి విన్నాను, అతను ఒక కుటుంబానికి చెప్పాల్సి ఉంది, వారి ప్రియుడు కొన్ని రోజులు అనిశ్చితితో ఉన్న తర్వాత సురక్షితం అవుతాడని. అదే మార్గం, భయనకమైన సూరంగం వంటి అనిపించినది, ఒక్కసారిగా ఉపశమనం మరియు కృతజ్ఞత మార్గం అయింది. భవనం ఏమీ మారలేదు — కానీ అన్నీ మారాయి. వార్త నడకను మార్చగలదు.

ఈస్టర్ వార్త, కేవలం ఒక మార్గం, కేవలం ఒక ఉదయం మాత్రమే కాదు, మానవ చరిత్ర మొత్తాన్ని మార్చుతుంది.

కానీ, దేవదూత ఆశ్చర్యకరమైన ఆదేశం ఇస్తాడు:
“అతను మీ ముందుకు గలిలీకి వెళ్తాడు; అక్కడ మీరు ఆయనను చూడవచ్చు.”
యేసు కూడా అదే పునరావృతం చేస్తాడు:
“నా సోదరులకు చెప్పండి, గలిలీకి వెళ్ళండి; అక్కడ వారు నన్ను చూడగలుగుతారు.”

ఎందుకు గలిలీ?

గలిలీ అక్కడి మొదలైన స్థలం. అక్కడ యేసు రోగులను కోల్పోయారు, పాపులను క్షమించారు, క్షతిగ్రస్తులను స్నేహపూర్వకంగా స్పర్శించారు, బహిష్కరించబడిన వారిని ఆహ్వానించారు, ఆకలితులను తినిపించారు, సంఘాన్ని ఏర్పరచారు. గలిలీ సాధారణ జీవిత స్థలం — చేపల పడవలు, గ్రామీణ ఇళ్ళు, ధూళి రహదారులు. పునరుజ్జీవిత ప్రభువు వారిని దేవాలయం, స్మారకం, లేదా ఖాళీ సమాధిలో కేవలం నిలిచేలా కాకుండా, జీవిత మరియు మిషన్ స్థలానికి తిరిగి పంపారు.

అతను సమాధిలో లేనప్పుడు, ఎక్కడ ఉన్నాడు?
అతను జీవితం పునరుద్ధరించబడే చోటున్నాడు.
క్షమ దోషాన్ని అధిగమించే చోట.
గౌరవం రక్షించబడే చోట.
ఏకాంతంగా ఉన్నవారిని పరామర్శించే చోట.
క్షమ ఇచ్చే చోట.
ఆశ మళ్ళీ ప్రేరణ పొందే చోట.

మరా, అతని ఆత్మ పని చేస్తున్న ప్రతీ చోటా అతనిని కనుగొంటాము.

మనకు గలిలీ ఎక్కడ?
మన సాధారణ జీవితం ఎక్కడ మనం జీవిస్తున్నామో అక్కడే. మన

ఇళ్ళు, పనిస్థళాలు, పాదశాల, వీధులు. మరణం మధ్యలో, పాత విఫలతలు, పెనులు, భయాల మధ్య జీవంతులైన ప్రభువుని చూస్తే, మనం ఆయనను అక్కడ కనుగొనలేం. కానీ జీవితం, దయ, ధైర్యం, ప్రేమతో కూడిన చోటా ప్రభువుని వెతికితే, కనుగొంటాము.

ఖాళీ సమాధిలో మొదటి మాటలు గమనించదగ్గవి:
"భయపడవద్దు."

పునరుజ్జీవిత యేసు యొక్క మొదటి మాటలు:
"భయపడవద్దు."

క్రూసిఫిక్షన్ భయాన్ని ఉత్పన్నం చేసింది. శిష్యులు విరిగి, అవమానపడి, కలవరపడి ఉన్నారు. కానీ పునరుజ్జీవిత ప్రభువు వారిని అక్కడే కలిసాడు. వారిని బలంగా అవ్వమని ఆగలేదు. వారి బలహీనతలోనే కలిసాడు.

అతను మనతో కూడా అలాగే చేస్తాడు.

కొంతమంది మనలో రాత్రి చీకటిని తీసుకుని రాల్దారు: ప్రియమైన వ్యక్తి కోల్పోవడం, భవిష్యత్తుపై ఆందోళన, నిరాశ, వ్యక్తిగత సమస్యలు. మనం చాలా సార్లు ఆశించలేని, లోభం, హింస, అనిశ్చితితో నిండిన ప్రపంచంలో జీవిస్తాము. చీకటి అత్యంత ప్రభావం చూపుతున్నట్టు అనిపించవచ్చు.

కానీ ఈ రాత్రి చెప్పుతుంది: చీకటి పరమం కాదు.

సయింట్ జాన్ వ్రాసినట్టు:
"కాంతి చీకటిలో ప్రకాశిస్తుంది, చీకటి దాన్ని అధిగమించలేకపోయింది."

నాకు ఒకసారి గుర్తుంది, ఒక దూరపు ద్వీపంలో పూర్తి చీకటిలో నిలబడ్డాను, నగర కాంతుల నుండి చాలా దూరంలో. అది అసహజంగా అనిపించింది. నేను చిన్న, అసహాయంగా అనిపించాను. కానీ మెల్లగా నా కళ్ళు అలవరిచాయి. నా పై ఒక ఆకాశం కనిపించింది, గతంలో చూడని నక్షత్రాలతో నిండిపోయింది. చీకటి వెళ్లిపోయింది కాదన్నా — అది పెద్ద కాంతికి నేపథ్యంగా మారింది.

ఈస్టర్ చీకటి లేనిదని నటించదు. చీకటి గెలవదని ప్రకటిస్తుంది.

మహిళలు విషాదం నుండి ఆనందానికి, ఆనందం నుండి ఉపాసనకు — ఆయన పాదాల వద్ద పడిపోయారు — మరియు ఉపాసన నుండి మిషన్ కు వెళ్లారు. అదే మన యాత్ర ఈ రాత్రి. మనం చీకటిలో ప్రవేశించాము. మనం కాంతిని స్వీకరించాము. రక్షణ కథ వినాము. మన బాప్టిజం వాగ్దానాలను పునరుద్ధరించాము. మనం పునరుజ్జీవిత ప్రభువును ఉపాసించాము. అప్పుడు పంపబడ్డాము.

ఈస్టర్ కేవలం మరణానంతర జీవితం గురించి కాదు. మరణానికి ముందు జీవితం గురించి. మనం ఈస్టర్ ప్రజలు కావాలని పిలుపు పొందాము — "ఆధునిక గలిలీ" లను సృష్టించే ప్రజలు, క్రీస్తు జీవితం కనపడే స్థలాలు. ఈ పండుగ ధైర్యాన్ని పిలుస్తుంది. క్షమించడానికి ధైర్యం. సత్యానికి నిలబడడానికి ధైర్యం. జీవితం రక్షించడానికి ధైర్యం. అసాధ్యమైనప్పుడు కూడా ఆశ పెట్టడానికి ధైర్యం.

ఈ రాత్రి మనకు అత్యంత అవసరమైన బహుమతి ఆ ధైర్యం కావచ్చు.

మరో కథతో ముగిద్దాం.

ఆ తీరప్రాంత గ్రామంలో తుఫాన్ తరువాత, విద్యుత్ తిరిగి వచ్చినప్పుడు, ఎవరో పెద్దమ్మను అడిగారు, మీరు కిటికీలో కాండిల్ ఎందుకు పెట్టారో. ఆమె చెప్పింది:
"నేను తుఫాన్ మొత్తం తొలగించడానికి వెలిగించలేదు. ఎవరూ ఒంటరిగా అనిపించరాదు కాబట్టి వెలిగించాను."

ఇది యేసు పునరుజ్జీవనంలో దేవుడు చేసిన పని.

అతను మన జీవితాల నుండి ప్రతి తుఫాన్ తొలగించలేదు. కానీ మనం ఒంటరిగా లేమని చెప్పే కాంతిని వెలిగించాడు. సమాధి ఖాళీ. క్రీస్తు లేచి వచ్చాడు. మన గలిలీకి ముందుగా వెళ్తాడు. మనం ఆయన కాంతిని ఎక్కడ తీసుకెళ్తామో — మన మంట ఎంత చిన్నదైనా — చీకటికి చివరి మాట ఉండదు.

క్రీస్తు లేచి వచ్చాడు. నిజంగా లేచి వచ్చాడు. అల్లెలూయా!

ప్రసంగం 4 – ~అంధకారం నుండి వెలుగులోకి”

పండితుడు ఫాస్ట్ మాయలో ఉంటాడు. జ్ఞానం అతన్ని సంతృప్తి పరచలేదు. విజయము కూడా అతన్ని నింపలేదు. జీవితపు శూన్యతను ఎదుర్కొంటూ, అతను ఒక విషపు రసము తన నోటికి తేవబోయాడు.

అప్పుడు—**దూరంలో ఈస్టర్ గంటల** శబ్దం **వినిపిస్తుంది**.
ఆ ధ్వని అతని చిన్ననాటి జ్ఞాపకాలను మేల్కొల్పుతుంది. ఏదో మృదువుగా మారుతుంది. కవచం అతని చేతి నుంచి దిగిపోతుంది. అతను బయటకు అడుగుపెడతాడు. ప్రజలు సూర్యరశ్మిలో ప్రవహిస్తున్నారు. ఫాస్ట్ అంటాడు: “వారు ప్రభువు ఉత్థానాన్ని జరుపుకుంటున్నారు, ఎందుకంటే **వారిద్దరూ లేచారు**.”

అతనిలో కూడా ఏదో లేచిపోతుంది.

ఈ రాత్రి సువార్తకు చరిత్ర చీకటిలో ప్రారంభమవుతుంది.
“ఇంకా చీకటిగా ఉన్నప్పుడు,” అని **మరియం మగ్దలీను** సమాధికి వెళ్ళింది.
ఈస్టర్ విశ్వాసం విజయం తో మొదలవ్వదు. అది చీకటిలో, గందరగోళంలో, దుఃఖంలో ప్రారంభమవుతుంది.

మరియం రాయి తీయబడినదని చూస్తుంది—కానీ అతివైపుకు ఆలోచిస్తుంది:
“వారు ప్రభువును తీసుకెళ్ళారు.”

పెద్దరు పేత్రుడు **గుడారపు బట్టలు** చూస్తాడు—కానీ ఇంకా అర్థం చేసుకోలేదు.
ప్రియమైన శిష్యుడు (యోహాను) **ప్రవేశించి, చూసి, నమ్ముతాడు.**

ప్రేమ భయం కంటే లోతుగా చూస్తుంది.

ఉత్థానం గణిత సూత్రంలా నిరూపించబడదు. అది **ప్రేమించే హృదయం ద్వారా గుర్తించబడుతుంది.**

తరువాత, శ్రద్ధగా చదివే ప్రతీ శాస్త్రంలో ఒక అత్యంత లోతైన దృశ్యం వస్తుంది.
మరియం ఏడుస్తూ నిలుస్తుంది. ఆమె **యేసును తోటవా**డు అని భ్రమ చెందుతుంది.

ఒక అర్థంలో, ఆమె తప్పు.
మరొక అర్థంలో, ఆమె **గాఢంగా సరిగ్గా ఉంది.**

బైబిల్ తోటలో ప్రారంభమైంది.
మానవుడు తోటలో పతనం చెందాడు.
ఇప్పుడు, తోటలో, కొత్త ఆదాం నిలుస్తున్నాడు—**కొత్త సృష్టి తోటవాడు**.

అతను ఒక మాట మాత్రమే చెప్పాడు:
"**మరియం**."

అతను ఆమెను పేరు పిలుస్తాడు.
అంతలో మార్పు చెందుతుంది.

మరొక కథ చెబుతాను.
ఒక ఉపాధ్యాయుడు తన విద్యార్థులకు చెప్పారు:
"ఎవరో నీ పేరు పిలిస్తే, అది అర్థం **నీవు ముఖ్యుడ**వని."

ఎన్నో సంవత్సరాల తర్వాత, ఒక మాజీ విద్యార్థి—జీవితంలో చాలా కష్టపడ్డ—అంది:
"మొదటిసారిగా **నేను విలువైనవాడిని** అని నమ్మినప్పుడు, ఎవరో నా పేరును దయతో పలికారు."

ఈస్టర్ అనేది దేవుడు మన పేరును పలకడం.

సాధారణంగా కాదు.

సామాన్యంగా కాదు.

వ్యక్తిగతంగా.

“మరియ.”

“థామస్.”

“పేతురు.”

మరియు ఈ రాత్రి—**మీ పేరు.**

ఉత్థానం చరిత్రలో ఒక సంఘటన మాత్రమే కాదు. అది ఒక సమావేశం.

మత్తయి సువార్తలో మహిళలు సమాధి నుండి **భయంతో, గొప్ప సంతోషంతో** పరుగెత్తుతారు.

ఆ కలయిక నిజం.

ఈస్టర్ గాయాలను తొలగించదు. యేసు ఇంకా వాటిని భరించేవాడు.

సిలువ **గలిలీని మాయం చేసిందని అనిపించిందని అనిపించింది.**
దండు అతని మాటలను మౌనం చేసిందని అనిపించింది.
రాయి చివరి అని అనిపించింది.

మీరు ఎప్పుడైనా అలా అనుభవించారా?

ఒక నిర్ధారణ.

ఒక బ్రతుకు సంబంధం విరిగిపోవడం.

ఒక కల విఫలమవడం.

మన్నించలేనంత పాపం.

మన జీవితంలో రాళ్ళు కూడా పక్కన పెట్టబడతాయి.
కానీ ఈస్టర్ చెబుతుంది: **రాయి చివరి మాట కాదు.**

శిష్యులు తాళం చేసిన తలుపుల వెనుక దాచుకుంటారు.
కానీ లేచిన యేసు ప్రవేశిస్తాడు.
తాళం వేసిన **తలుపులు అతన్ని ఆపలేవు.**

గమనించండి: అతను వారిని శిక్షించలేదు.
అతను చెప్పాడు:
“**మీకు శాంతి ఉండుగాక.**”

ఉత్థానం ఆక్షేపణతో ప్రారంభం కాదు. అది శాంతితో ప్రారంభమవుతుంది.

మరో దృశ్యాన్ని పరిశీలించండి.
ఒక జైలు చాప్లిన్ **పెద్ద శిక్ష ఎదుర్కొంటున్న ఖైదీని బాప్తిస్మం ఇవ్వడం** గురించి చెప్పాడు:
“తాను వెనుకకు తిరిగే కదలికల తలుపు ఇంకా లాక్ అయినప్పటికీ, ఏదో మారింది. అతను వేరుగా నడిచాడు. గోడలు అదే—కానీ అతను స్వతంత్రుడయ్యాడు.”

అదే ఈస్టర్.

సమస్యలు తక్షణమే మారకపోవచ్చు.
కానీ **హృదయం మారుతుంది.**
ఆశ తిరిగి వస్తుంది.
స్వేచ్ఛ అంతర్యంగంలో మొదలవుతుంది.

పునీత పాల్ రాసాడు:
“**మీరు క్రీస్తుతో లేచినవారైతే, పై విషయాలను వెతకండి.**”

ప్రపంచం నుండి తప్పించుకోవద్దు **కానీ దానిలో కొత్త జీవితం జీవించడం.**

క్షమ క్షమాపణ ప్రతీకారం స్థానంలో ఉంటే—అదే ఉత్థానం.
ధైర్యం భయం స్థానంలో ఉంటే—అదే ఉత్థానం.
మరణాన్ని ఎదుర్కొంటూ ఆశ నిలిచితే—అదే ఉత్థానం.

ముగింపు కథ

ఒక వృద్ధ మహిళ తన భర్త సమాధి వద్ద నిలిచింది.
ఎవరో మృదువుగా అడిగారు:
"మీరు ఇలా శాంతిగా ఎలా ఉండగలరు?"

ఆమె నవ్వుతూ చెప్పింది:
"నేను కథ చివర ఎలా ముగుస్తుందో తెలుసు కాబట్టి."

బైళ్లతో, ఈ రాత్రి మనకు తెలుసు **కథ చివర ఎలా ముగుస్తుందో.**

చీకటి గెలవదు.
రాయి నిలిచిపోలేదు.
సమాధి అంతిమం కాదు.

తోటవాడు ప్రపంచ తోటలో నిలుస్తున్నాడు, మన పేరును పిలుస్తున్నాడు.
ఆయన మనను పిలిచినప్పుడు, **మనం లేచిపోతాము.**

క్రీస్తు లేచాడు.
నిజంగా లేచాడు.

ఆమెన్.

Easter Sunday

ఈస్టర్ ఆదివారం (మధ్యాహ్నపు పూజ) (Easter day time MAss)

అపోస్తుల కార్యాలు 10:34, 37–43; కొలస్సీయులకు వ్రాసిన పత్రిక 3:1–4 లేదా 1 కొరింథీయులకు 5:6–8; యోహాను 20:1–9

పరిచయం 1 (Inro. 1)

ఈస్టర్ మనల్ని కదిలించే వేడుక. రోడ్లు ఆటోమొబైల్స్‌తో నిండిపోయి ఉంటాయి, ప్రజలు సెలవులని ఉపయోగించి చిన్న ప్రయాణాలు చేయడానికి లేదా ఈస్టర్ విహారాలకు వెళ్తున్నారు. ఆ మొదటి ఈస్టర్ ఉదయం కూడా, ప్రజలు కదిలివస్తున్నారు. మరియ మగ్దలీనా సమాధికి వెళ్తుంది; పేత్రుడు మరియు యోహాను అక్కడ పరుగులు పెడతారు. కానీ వారు అంతర్గతంగా కూడా ఒక మార్గం వైపు నడుస్తున్నారు—సందేహం నుంచి విశ్వాసానికి, మంచి శుక్రవారం దుఃఖం నుంచి ఈస్టర్ సంతోషానికి.

ఈస్టర్ నుండి వెలసే ఆశ మన హృదయాలను తాకనిద్దాం. మనం కూడా ఆ మార్గంలో నడుద్దాం, ఈ సంబరంలో, ఇక్కడ మనం పునరుత్థానం శుభవార్త వింటూ, పునరుత్థాన ప్రభువును మన మధ్యలో కలిగి ఆ భోజనాన్ని జరుపుతున్నాము.

పరిచయం 2 (intro .2)

ఒక వ్యక్తి నాకు ఒకసారి చెప్పాడు: అతను తన ఉద్యోగాన్ని కోల్పోయిన తర్వాత, తన మెయిల్ బాక్స్ తెరవడం మానేశాడు. ప్రతి రోజు దాన్ని పక్కనే దాటుతూ వెళ్ళేవాడు, మరిన్ని నిరాశలు ఎదురవుతాయని, తన జీవితంలోని ప్రతిదీ విరిగిపోతున్నదని తేల్చుకునే భయంతో. ఒక ఉదయం,   అతను దాన్ని తెరచాడు. అతి ముఖ్యంగా, ఆ బాక్స్‌లో మరొక

ఉత్తరం కాదూ, ఒక స్నేహితుడు రాసిన చిన్న కాగితపు పత్రం ఉండేది:
“నేను నిన్ను నమ్ముతున్నాను. మరువకండి.”
తరువాత అతను ఇలా చెప్పాడు: “బయటి పరిస్థితులు ఇంకా మారలేదు. కానీ నా లోపలి హృదయంలో ఏదో మార్పు వచ్చింది. అది ఒక రాతిని కదిలించినట్టు అనిపించింది.”
ఈస్టర్ సుమారుగా అదే విధంగా మొదలవుతుంది.
మరియ మగ్దలీనా దుఃఖంతో సమాధికి వెళ్తుంది. పేత్రుడు, యోహాను మనసున అనేక ప్రశ్నలతో, పరుగులు పెడతారు. వారు చిత్తశుద్ధి కోసం, నిశ్శబ్దం కోసం ఎదురు చూస్తారు. కానీ దానికి బదులు, వారు ఒక ఖాళీ సమాధిని ఎదుర్కొంటారు, అది ఆశతో నిండినది. రాతిని కదిలించారు. సమాధి ఖాళీగా ఉంది. మరియు నెమ్మదిగా, వారి భయభరిత హృదయాల్లో, పునరుత్థానం మొదలవుతుంది.

ఈస్టర్ కేవలం యేసుకు జరిగినది మాత్రమే కాదు. అది మన పేరును ప్రభువు పిలిచినప్పుడు, సందేహాల మేఘాల వెనుక ఆశ వెలసినప్పుడు, క్షమాపణ మన లోపలని కట్టిపడేసినవి విడదీసినప్పుడు ఏమి జరుగుతుందో తెలియును కదా . పవుల్లా చెప్పినట్టు: “నువ్వు క్రీస్తుతో కలిసి లేచావు.”

నేడు మనం కేవలం పునరుత్థానాన్ని జ్ఞాపకం చేసుకోవడం కాదు—మనం దానిలోకి మనల్ని తేలుస్తాము. ఉత్థాన ప్రభువు మనలను భయాన్నుంచి విశ్వాసానికి, దుఃఖం నుంచిసంతోషమునకు, స్థిరంగా ఉండటంనుంచి కొత్త జీవితానికి పరుగెత్తేలా చేస్తుంది .

Easter day mass Day time Three sermons

ప్రసంగం 1 – “నువ్వు క్రీస్తుతో లేచావు” (కొలోసీయులు 3:1–4)

నాకు చిన్నవయసులో, మా దాదీకి ప్రతి ఈస్టర్ ఉదయం ఒక సంప్రదాయం ఉంది. ప్రాతఃకాలానికి ముందు, ఆమె నన్ను మా ఇంటి వెనుక ఉన్న చిన్న కొండకు తీసుకువెళ్ళేది. అక్కడ నుండి మేము పొలాలపై ఉదయసూర్యాన్ని చూడగలిగేది. ఒక సంవత్సరం, ఆకాశం మబ్బుతో కప్పబడింది, గాలి చలిగా ఉంది, నేను పుస్తకాలలో ఉన్న ప్రకాశవంతమైన ఈస్టర్ చిత్రాల్లా కనిపించదని ఫిర్యాదు చేసాను. దాదీ చిరునవ్వుతో చెప్పింది: “కొన్నిసార్లు, జాగ్రత్తగా చూడాలి. సూర్యుడు మబ్బుల వెనుకనూ ఉదయస్తున్నాడు. కేవలం నీ కళ్ళను తెరవాలి.” ఆ రోజున, నాకు తెలిసింది, ఈస్టర్ మనం చూసే దృశ్యాల గురించి మాత్రమే కాదు; అది మన హృదయాల్లో అనుభవించే అనుభూతుల గురించి కూడా.

కొలోసీయులకు రాసిన లేఖ ప్రారంభంలో పాల్ గారు అద్భుతమైన మాట రాశారు: “నువ్వు క్రీస్తుతో లేచావు.” గమనించండి, ఆయన చెప్పడం లేదు, “ఒక రోజు నీవు లేచావు.” కాదు, ఆయన చెప్పినది, **నువ్వు ఇప్పటికే లేచావు.**

ఇది ఒక ధైర్యమైన ప్రకటన. మన పునరుత్థానం ఇప్పటికే జరిగింది? పవుల్లా సమాధానం – “అవును” అని గట్టిగా చెప్పడం. కానీ మనం ఎలా తెలుసుకుంటాం? ఆయన తన స్వయంగా మార్పు కథ చెప్పేవారు: ఒకప్పుడు క్రైస్తవులను హింసించిన, ఆయన దమాస్కస్ మార్గంలో ప్రకాశమయమైన వెలుగులో మోపెడ్డాడు. అనన్యాసు ఆయనపై చేయి వేస్తే, ఆయన కొత్త మనిషిగా మారాడు. ఆయన పునరుత్థానం దూర భవిష్యత్తులో కాదు—నిజమైన, వ్యక్తిగత క్రీస్తుతో కలిసిన సందర్భంలో జరిగింది.

మనకూ ఈ పునరుత్థానంలో భాగం కావాలంటారు. నిన్న, ఈస్టర్ వేచి వద్ద, ఈజికియేల్ వాగ్దానం విన్నాం: “నేను నిన్ను కొత్త హృదయాన్ని ఇస్తాను. రాతి హృదయాన్ని తీసేస్తాను, మాంసపు హృదయాన్ని ఇస్తాను.” ఇది మన పని మాత్రమే కాదు; దేవుడు మనలను మారుస్తాడు. ఇదే ఈస్టర్ రహస్యం—మన హృదయాలు కొత్తవిగా మారవచ్చు, మన జీవితం కొత్తగా రూపాంతరం చెందవచ్చు.

1975లో, నేను రెక్లింగ్‌హౌసెన్‌లో యువ గురువు గా ఉన్నప్పుడు ఒక అనుభవం. నేను యువ క్రైస్తవ కార్మికులకు రిట్రీట్ నిర్వహించాను. 20 మంది యువకుల్లో, వెర్నర్ అనే వ్యక్తి ఒకే లక్ష్యం – రిట్రీట్‌ను ధ్వంసం చేయడం. అతను మద్యం తాగి వచ్చి, ఇతరులను విఘటించాడు, పాల్గొనకుండా తిరగాడు. మంచి శుక్రవారం మధ్యాహ్నం, మేము ఒక దర్పణం చుట్టూ నేలపై కూర్చున్నాం. నేను పూడ్చిన కుమారుడి ఉపమానం చదివి, వారిని దేవునితో తమ మాటల్లో మాట్లాడు చెప్పమని ఆహ్వానించాను.

మొదట, వెర్నర్ నిరాకరించాడు. కానీ, అతని స్నేహితులలో ఒకరు గట్టిగా ప్రార్థించడానికి మొదలుపెట్టాడు: “యేసు, వెర్నర్ కూడా అనుభవించనివ్వు—నిన్ను ప్రార్థించడం ఎంత బాగుందో చూడనివ్వు.” ఏదో మార్పు వచ్చింది. వెర్నర్ ఏడ్చాడు, చేతులను తెరిచి, మొదటిసారిగా తన జీవితంలో ప్రార్థించాడు. అర్ధరాత్రికి, చాలా మంది యువకులు గుడిలో రాత్రంతా ప్రార్థిస్తూ, చదువుతూ, నిశ్శబ్దంగా కూర్చుని ఉన్నారు. వారు ఈస్టర్ అనుభవించారు—యేసు వారి మధ్యలో జీవించారు .

ఈస్టర్ ఉదయం, వెర్నర్ కేంద్ర దీపాన్ని చేరి, తనది ప్రజ్వ లించిన , హృదయం పంచాడు. 15 నిమిషాల పాటు, తన మార్పును చెప్పాడు.

తరువాత, అతను తన దీపాన్ని స్నేహితుడికి ఇచ్చాడు: "నువ్వు నా కోసం ప్రార్థించకపోతే, యేసే జీవితమని తెలుసుకోలేకపోయేవా."

అదే పునరుత్థానం: హృదయాలు మారినప్పుడు, అంధకారం వెలుగుగా మారుతుంది, దుఃఖం సంతోషంగా, చేదు శాంతిగా మారుతుంది.

పునరుత్థానం కేవలం గతంలోని కథ కాదు; ఇది నేడు కూడా సజీవంగా ఉంటుంది. క్షమాపణ, దయ చూపడం, ప్రార్థనలో ధైర్యం చూపడం—ప్రతి సందర్భంలో ఇది జరుగుతుంది. పునరుత్తాన ప్రభువుతో కలిసే సందర్భం మనలను మార్చుతుంది. ప్రతి ప్రేమ మరియు కరుణా చర్య క్రీస్తు ఇచ్చే కొత్త జీవితానికి సంకేతం.

మధ్యలోని చిన్న కథలు:

- ఒక వడకం లో ఒక మహిళ, తీవ్రమైన వ్యాధి తర్వాత ఆశ కోల్పోయింది. ఆమె చెప్పింది: "నేను ఇక ప్రార్థన చేయలేను;

  హృదయం భారంగా ఉంది." కానీ, రిట్రీట్‌లో చిన్న చిన్న దశలలో, ఆమె ధ్వనిలో ప్రార్థించడం మొదలుపెట్టింది. చివరికి, ఆమె ముఖం శాంతితో మెరిసింది—ఆశ తిరిగి వచ్చింది.

- **మరో కథ:** నా విచారణ లో ఒక వ్యక్తి సంవత్సరాలుగా ఒక కుటుంబ సభ్యుడిపై కోపం ఉంచుకున్నాడు. ఒక ఈస్టర్ ఉదయం, అతను వారిని పిలిచి, "నేను నిన్ను క్షమిస్తున్నాను" అన్నారు. ఆ కాల్ రెండు జీవితాలనూ మార్చింది. పునరుత్థానం వ్యక్తిగతం, సన్నిహితం, ఒక బహుమతి.

మా అవ్వ ఇంటి వెనుక వున్న కొండకు తిరిగి వెళ్తూ: ఆ మబ్బు పొడి ఉదయం నాకు ఒక ముఖ్యమైన విషయం నేర్పింది: ప్రపంచం విస్తేజంగా కనిపించినప్పటికీ, క్రీస్తు కాంతి ఉదయస్తుంది. వెర్నర్ లా, వడకం లో

మహిళ క్షమించిన వ్యక్తి లా, మనం ఇప్పుడు ఈస్టర్ అనుభవించవచ్చు—కేవలం పండుగలో కాదు , కానీ మన హృదయాల మార్పులో.

ఈరోజు, మనం జరుపుకుంటూ, కేవలం “హ్యాపీ ఈస్టర్” అనడం కాదు. నేను ఆశిస్తున్నది, మీరు పునరుత్థిత క్రీస్తును వ్యక్తిగతంగా కలిసేలా, ఆయన మీ హృదయాన్ని కొత్తగా మార్చగలం . అప్పుడు, కొలోసీయులకు రాసినట్టు, ఆయన మన గురించి కూడా ఇలా రాయగలడు: **“నువ్వు క్రీస్తుతో లేచావు.”** **ఆమెన్**

(Sermon 2.) ప్రసంగం 2 – “రాయి తొలగించబడినప్పుడు”

కొన్ని సంవత్సరాల క్రితం, ఒక ఘోర భూకంపం తర్వాత, రక్షణ కార్మికులు కూలిపోయిన భవన మిగిలిన అడ్డంకులను పరిశీలిస్తున్నారు. గంటలపాటు అక్కడ **నిశ్శబ్దమే**. చాలామందికి ఎవరూ బ్రతికి లేదు అని అనిపించింది. ఆ తర్వాత ఒక రక్షకుడు ఏదో వింటున్నట్టుగా అనిపించింది—చాలా సున్నితంగా. అతను యంత్రాలను ఆపాడు. అందరూ ఆగిపోయారు. **సిమెంట్ మరియు ధూళి కింద, చిన్న పిల్లవాడి ఏడుపు విన్నారు .**

అది ఒక చిన్న శబ్దం, కానీ అది **అన్నీ మార్చి వేయించింది.** మృతిని సూచించే స్థలం, ఒక్కసారిగా **ఆశా స్థలంగా మారింది.** రక్షకులు కొత్త ఉత్సాహంతో పనిచేశారు. కొన్ని గంటల తరువాత, ఒక చిన్న బాలికను **జీవితంతో బయటకు తీసారు.**

అన్నీ ప్రారంభించడానికి ఒక్క **జీవిత సంకేతం** సరిపోతుంది .

ఈస్టర్ కూడా అలానే నిశ్శబ్దంగా ప్రారంభమవుతుంది.
ఎక్కడా ధ్వనిపురుగు, గర్జన లేదు. అందరికి తెలిసే భూకంపం లేదు.

ఎటువంటి ప్రదర్శన లేదు. **పునరుత్థానం రాత్రి జరిగింది .** ఎవరూ మృతదేహం వెళ్లకపోతే వెళ్లకపోయే అయితే, ఎవరూ గమనించేవారు కాదు.

మరి **మేరీ మగ్దలేన ఇంట్లో ఉండిపోతే ఏమవుతుందో** ఊహించండి.
పేతురు మరియు యోహాను "ఇది ముగిసింది, మన చేపలు పట్టుటకు తిరిగి వెళ్ళుదాం" అని అనుకుంటే ఏమవుతుందో? **పునరుత్థానం జరుగుతుంది, కానీ అది ఎవరూ కనుగొనలేరు.**

పునరుత్థానం మనల్ని కదిలిస్తుంది.

మేరీ **ప్రేమ మరియు ఆకాంక్షతో కదిలిస్తుంది.**
పేతురు మరియు ప్రేమించిన శిష్యుడు **సమయాన్ని మించి పరుగెత్తుతున్నట్టు** అనిపిస్తుంది. వారు తెలుసుకోవాలనుకుంటారు:
"స్త్రీలు చెప్పినది అవ్యవహారమా, లేదా నిజంగా కొత్తదేనిదో జరుగుతోందా?"

ఎంతమంది సందర్భాల్లో జీవితం అలా అనిపిస్తుంది—**సమయానికి ఎవరూ ఎదురు పడరు .**

- మీరు రైల్వే స్టేషన్‌కు చేరినప్పుడే ట్రైన్ వెళ్లిపోతుంది.
- మీరు ఆసుపత్రికి చేరినప్పుడే ప్రియమైనవాడు చివరి శ్వాస తీసుకున్నాడు.
- మీరు ఒక స్నేహం చల్లబడిందని ఆలస్యం గమనిస్తారు.

మనం కొన్ని సార్లు అనుకుంటాం: **మనం ఒడిపోయాం . ఆలస్యం అయింది. పరుగు ముగిసింది.**

పేతురు మృతదేహం వద్ద చేరి, **పట్టీలు చూడగానే** జాగ్రత్తగా పరిశీలించాడు.
ఆయన విశ్లేషించాడు, ఆలోచించాడు.
కానీ **మరొక శిష్యుడు ఇలా చెబుతారు:** "ఆయన చూసి విశ్వసించాడు."

తేడా ఏమిటి?

- చూపు బలమా? కాదు.
- తత్వం, ఆలోచన బలమా? కాదు.

  ప్రేమతో చూపడం.

పునరుత్థానం లెక్కపెట్టలేము.
అది వస్తువులా అర్థం చేసుకోలేం.
దుఖం, ఆకాంక్ష, ప్రేమ తెలుసుకున్న హృదయంతో మాత్రమే మనం తెలుసుకోగలము.

మేరీ మగ్దలేనా **మృతదేహం వెలుపల ఏడుస్తూ నిలుస్తుంది.**
ఆమె **అన్నీ ముగిసిపోయాయని** నమ్ముతుంది.
తరువాత **ఒకే ఒక మాట** అన్నీ మార్చేస్తుంది: "**మేరీ**."

ఆ క్షణాన్ని ఊహించండి. **ఒకే వాణీ మీ పేరు ప్రత్యేకంగా పిలుస్తుంది.**

- తల్లి తన బిడ్డను పిలుస్తున్నప్పుడు
- జీవితాంత స్నేహితుడు మీ పేరును చెప్పినప్పుడు
- ఎవరో నిజంగా **మిమ్మల్ని చూస్తున్నప్పుడు**

యేసు ఆమె పేరును పిలిచినప్పుడు, ఆమె లోపలి మృతదేహం తెరుస్తుంది.
ఆమె లోపలి అడ్డంకులు తొలగిపోతాయి.
పునరుత్థానం మొదట ఆమె లోపల జరుగుతుంది.

ముఖ్యమైనది: పునరుత్థానం **ముందుగా బయట ప్రదర్శన కాదు.**
ఇది **మన లోపల మేల్కొలుపు.**

మేరీ, పేత్రో, యోహాను—**మూడు భిన్న వ్యక్తులు** విశ్వాసంలో వస్తారు.
ఒకే మార్గం కాదు.
దేవుడు ప్రతి హృదయానికి ప్రత్యేకంగా చేరతాడు.

నేను ఒకప్పుడు **నర్సింగ్ హోమ్‌లో వృద్ధుడిని** కలిసాను.
ఆయన **60 సంవత్సరాల భార్యను కోల్పోయాడు.**
"ఇప్పుడేమీ లేదు," అని ఆయన చెప్పారు. "ఇల్లు, నా పక్క చైర్, సాయంత్రాలు."
కానీ ఆయన **నిశ్శబ్దంగా** ఇలా చేర్చారు: "కానీ మనం పెళ్లి విందుని రుచించడానికి వంటగదిలో వచ్చినపుడు నా లోపల **కొంత జీవితం తిరిగి వస్తుంది**."

అది కూడా **పునరుత్థానం సంకేతం.**
వేదనను తిరస్కరించడం కాదు. కానీ దుఃఖం మధ్య జీవితం పునర్జననం పొందుతుంది.

ఈస్టర్ మనకు చెబుతుంది:

- రాయి తొలగించ బడింది.
- మరణం చివరి మాట కాదు.

తిరస్కారంగా, **ప్రారంభ దృశ్యం** నిశ్శబ్దం, సందేహం, భయం మాత్రమే.

మనం కూడా అంతేనా?

- మనం ఇంకా మరణానికి భయపడతాము.
- మనం ఇంకా పాపభారం కదిలిస్తాము.
- మనం ఇంకా సురక్షితంగా తిరిగి వెళ్తాము.

కానీ ఈస్టర్ ప్రకటిస్తుంది:

- పాపభారం తొలగించబడింది.
- దేవుడు కుమారుని లేపితే, మన గురించి చివరి నిజం **పాపం లేదా వైఫల్యం కాదు.**
- **క్షమించటం నిజం.**

ఎన్ని సార్లు మనం తప్పుదోవలను ఎంచుకుంటాము?
ఎన్ని సార్లు మనం కాపాడుకుంటాము?
ఈస్టర్ మనకు పిలుపిస్తుంది: పాతదాన్ని విడిచేయండి **మన కోపం, అహంకారం, సరైనదని చెప్పుకునే ఆవశ్యకత—కానీ కొత్తది జీవించడానికి చోటు చేయండి.**

పునరుత్థానం ఎల్లప్పుడూ మొదట ఒక మరణాన్ని సూచిస్తుంది.
మరియు మరణం **వేదనకరమే.**

ఒక మహిళ నాకు చెప్పింది: **ఇరవై సంవత్సరాల నిశ్శబ్దం తర్వాత సోదరి ను క్షమించడమని.**
“ముందుగా నా లోపల **ఎదో మరణించాలి అనిపించింది.**
కోపం, న్యాయానికి ప్రేమ. కానీ వదిలివేశాక, **తేలికగా అనిపించింది—ఒక రాయి తొలగించబడినట్లు .**”

అదే ఈస్టర్ శక్తి.

పునరుత్థానం నిశ్శబ్దంగా ఉంటుంది.
ఇది బలవంతం చేయదు.
ఇది **ఎక్కడ జరుగుతుంది అంటే:**

- వృద్ధుడిని **సహనం మరియు ప్రేమతో చూసుకునే చోట**
- పిల్లలు భయపడకుండా పిల్లలుగా ఉండే చోట

- మనుషులు **ఆహారం , బాధలను పంచుకునే చోట**
- ఎవరో **నిరాశకి పైగా ఆశను ఎంచుకునే చోట**

యేసు అక్కడే జీవిస్తారు, ఎక్కడ భయం నుండి నమ్మకానికి అడుగులు వేస్తాము.

గాస్పెల్ చెబుతుంది: స్త్రీలు **మొదటి సందేశదారులు.**
ప్రపంచం వారి సాక్ష్యానికి తక్కువ ప్రాధాన్యం ఇచ్చినప్పటికీ, **దేవుడు వారిపై అత్యంత గొప్ప వార్తను నమ్మించారు.**
ఎందుకంటే దేవుడు చిన్నవారిని, తగ్గించినవారిని, నిర్లక్ష్యమైనవారిని ఎంచుకుంటాడు.

ఈస్టర్ వల్ల అన్నీ భిన్నమా? నిజంగా, ఇంకా కాదు.

- యుద్ధాలు కొనసాగుతున్నాయి.
- కప్పెలు నింపబడ్డాయి.
- సందేహం కొనసాగుతుంది.

కానీ ఒకటి మాత్రం **మారింది:**

- **మృతదేహం లేదు .**
- అసాధ్యం నిజమైంది.
- లేని ఆశలు లేపబడ్డాయి.
- రాత్రి నిశ్శబ్దంలో జరిగిన సంఘటన **చరిత్రను తిరిగిరాస్తుంది**

మనం జరుపుతున్నది ఫలితాలా? లేక మన రోజువారీ జీవితానికి తిరిగి వెళ్తున్నామా?

- మేరీ మృతదేహం వద్ద నిలువ లేదు, **పోగా ఇతరులకు చెప్పింది.**

- పేతురు మరియు యోహాను విశ్లేషణలో ఉండలేదు, **వారు ప్రపంచాంతం వరకు వెళ్లే యాత్ర ప్రారంభించారు.**

పునరుత్థానం బయటకు పిలుస్తుంది.

- ఇది వ్యక్తిగత స్వాతంత్ర్యంగా ఉండదు.
- ఇది **ప్రదర్శనగా మారుతుంది, ఎక్కడ మనం జీవితాన్ని రక్షిస్తామో, న్యాయాన్ని పెంపొందిస్తామో, క్షమించడంలో ఉదారత చూపిస్తామో, హృదయాలలో దేవునికి స్థలం ఇస్తామో.**

లేదా, ఒక తీర్మాన శాస్త్రజ్ఞుడు ఒకసారి చెప్పినట్టే, మనం **ఖాళీ మృతదేహం కాపాడేవాళ్లుగా మాత్రమే ఉంటాము.**

మరో కథతో ముగిద్దాం:

రెండవ ప్రపంచ యుద్ధం సమయంలో, ఒక చిన్న గ్రామ చర్చ్ ధ్వంసమైంది.

యుద్ధం తర్వాత, గ్రామస్తులు తిరిగి నిర్మించారు.
కూలినట్టులో ఒక **ప్రభువు యేసు విగ్రహం** కనిపించింది.
చేతులు పూర్తిగా విరిగిపోయాయి.
కొంతమంది కొత్త విగ్రహం పెట్టాలని అనుకున్నారు.
కానీ చివరికి, వారు **అసలుదే ఉంచాలని** నిర్ణయించారు.
దాని క్రింద ఒక సాదా శాసనం పెట్టారు:

“క్రీస్తు కి చేతులు లేవు, కానీ మనవే చేతులు.”

విగ్రహం ఇంకా నిలుస్తోంది—చేతులు లేని స్థితిలో.
కానీ అది ఈస్టర్ చివరి సందేశం కావచ్చు:

- రాయి తొలగించబడింది .

- మృతదేహం ఖాళీ.
- క్రీస్తు పునరుత్థానమై ఉన్నాడు .
- మరియు ఇప్పుడు ఆయన **మనలో జీవిస్తున్నాడు. ముగింపు ప్రశ్న: మనం ఎప్పుడు కొత్త జీవితానికి అడుగు వేస్తాము? ఆమెన్.**

(Sermon 3.)ప్రసగం 3: "ఖాళీ సమాధి వద్దకు పరుగెత్తడం"

కొన్ని సంవత్సరాల క్రితం, ఒక యువతి తన వ్యక్తిగత జీవితంలో ఒక కథను నాకు చెప్పింది. ఆమెకు ఎంతో ప్రియమైనవాడిని కోల్పోయిన తర్వాత, కొన్ని వారాలపాటు ఆమె తరచూ తన ఇంటి దగ్గర ఉన్న సమాధి ప్రాంగణంలో నడుచుకుంటూ, ఆమె ప్రేమించిన ఆ వ్యక్తికి దగ్గరగా ఉన్నట్లు అనుభూతి పొందడానికి ప్రయత్నించేది. ఒక ఉదయం, ఆమె చెబుతూ ఉంది, సమాధి వద్దకు చేరుకున్నప్పుడు, ఆమెకు తెలిసిన దుఃఖం వస్తుందని ఆశించింది. కానీ అక్కడ ఆమెకు పూర్తిగా విరుద్ధమైన ఒక విషయం జరిగింది: ఎవరో తెలియని వ్యక్తులు అక్కడ చేరి, పువ్వులు పెట్టి, ప్రార్థనలు చేసి, గుర్తు చేసుకున్న సంఘటనలను పంచుకుంటున్నారు. ఆ క్షణంలో ఆమెకు ఆశ్చర్యకరమైన, లోతైన ఆలోచన కలిగింది — జీవితం మరియు ప్రేమ మిగిలిపోతాయని, కోల్పోవడం ముగింపు కాదని గుర్తుచేస్తూ. ఇదే ఈస్టర్ యొక్క ఆశ్చర్యాన్ని కొంత మాధుర్యంగా చూపుతుంది.

ఆ మొదటి ఈస్టర్ ఉదయాన, మేరి మాగ్దలేనా యేసు సమాధికి బాధా భారంతో వెళ్లింది. ఆమె క్రీస్తును పెట్టిన పక్కన నిలిచింది, ఇప్పుడు ఆయన

శరీరాన్ని శ్రద్ధగా చూసుకోవడానికి, శోకాన్ని వ్యక్తం చేసుకోవడానికి వచ్చింది. ఆమెకు కేవలం దుఃఖం మాత్రమే ఎదురవుతుందని అనిపించింది, మరణపు కఠిన నిజం మాత్రమే. కానీ ఆమె కనుగొన్నది పూర్తిగా ఆశ్చర్యకరమైనది: రాయి తొలగించబడింది, సమాధి ఖాళీగా ఉంది. మొదట

ఆమె మనసులో అనేక ఆలోచనలు వచ్చాయి — "సమాధి దొంగలు శరీరాన్ని తీసుకున్నారా?" అని ఆమె భావించింది. కానీ మరింత ఆశ్చర్యకరమైనది తరువాత వచ్చింది. ఆ ఉల్లాసంతో, ఆమె సిమోను పేతురు మరియు ప్రియ శిష్యుని దగ్గర పరుగెత్తి, “ప్రభువును సమాధి నుండి ఎవరో తీసుకెళ్లారు,

మరియు ఎక్కడ పెట్టారో మాకు తెలియదు!” అని కేకేసింది.

మనకు వారిని పరుగెత్తుతూ కనిపిస్తున్నట్లేనా? గందరగోళం, ఆత్మవిశ్వాసం లేని పరిస్థితుల నుంచి, ఆశ్చర్యం మరియు ఉల్లాసం కోసం—వారు పరిగెత్తేది . ప్రియ శిష్యుడు పేతుర్ని మించి పరుగెత్తాడు, సమాధి లోపల చూసినప్పుడు “ఆయన చూశాడు, విశ్వాసం ఉంచాడు.” ఖాళీ సమాధి కోల్పోవడం సూచిక కాదు; అది పునరుత్థానం మొదటి సంకేతం. క్రీస్తు లో మరణించినవాడు, తిరిగి లేచినవాడు అయ్యాడు; మరణ సమాధి కొత్త జీవితానికి గర్భం అయ్యింది.

కొన్ని నెలల క్రితం, యువతీ యువకులతో మాట్లాడుతున్నప్పుడు, జీవితంలో ఆశ్చర్యాల గురించి చెప్పాను. ఒకరు చెప్పారు, “కొన్నిసార్లు నేను అత్యంత చెడ్డదాన్ని అంచనా వేస్తాను, అది జరిగదు — అది ఊహించిన దాని కంటే బాగుంటుంది.” ఈ సానుకూల ఆశ్చర్యం అనుభూతి ఈస్టర్

గుండెలో నిక్షిప్తం. మేరి మార్గ్దలేనా దుఃఖం ఎదురుచూశారు; ఆమె ఆనందం కనుగొన్నారు. శిష్యులు విరక్తి ఎదురుచూశారు; కానీ వారు ఆనంద సాక్ష్యదారులుగా మారారు.

పునరుత్థానం కేవలం చరిత్రకథ మాత్రమే కాదు — అది వాస్తవం, ఇవాళ మనకు ప్రభావం చూపుతుంది. మనకు ప్రతి ఒక్కరికి మన "కాల్వరీలు" ఉన్నాయి: తిరస్కరణ, నమ్మకంలో మోసం, అనారోగ్యం, ఒంటరితనం లేదా కోల్పోవడం. అయినప్పటికీ, ఈస్టర్ మనకు చెబుతుంది, దేవుడు మన బాధల నుండి కొత్త జీవితం తీసుకురానున్నారని, సమాధి నుండి కొత్త

జీవితం తీసుకొచ్చినట్లే. నా ఒక స్నేహితుడు, ఒక నర్స్, ఇటీవల మహమ్మారి సమయంలో మరణం మరియు కష్టాలతో సతమతం అయిపోయినట్లు చెప్పింది. కానీ చిన్న సహాయం, చిరునవ్వు, పునరుత్థానం చేయడం ద్వారా, జీవితం పునరుద్ధరించబడుతున్న చిన్న సంజ్ఞలు చూశారు. ఈస్టర్ ఎల్లప్పుడూ ఆ చిన్న, ఆశాజనక క్షణాలలో పనిచేస్తోంది.

పునరుత్థానం మనలని మార్పుకు ఆహ్వానిస్తుంది. మరణించిపోయిన యేసు, శరీరంలో మరియు ఆత్మలో మార్పు చెందాడు. శిష్యులు, విరక్తి మరియు భయంతో ఉన్నవారు, ధైర్యవంతమైన సాక్ష్యదారులుగా మారారు. ఎమ్మవస్ మార్గంలో, ఇద్దరు శిష్యులు గుండెల్లో భారంగా, “ముఖాలు దిగిపోతూ” నడిచారు. యేసు వారితో చేరి, మాట్లాడి, రొట్టెలను విభజించినప్పుడే, వారు మార్పు చెందారు. జీవిత కష్టాలు వారి ఆశను నశింప చేశాయి, కానీ లేచిన ప్రభువును చూడడం వారి గుండెలను పునరుజీవితం చేసింది. మనం కూడా ఇలా ప్రార్ధన, పూజాబలి , మరియు పరస్పర సంబంధంలో లొచ్చిన ప్రభువును కలిసినప్పుడు మన జీవితాల్లో కూడా ఇలావుంటుంది.

ఈస్టర్ దేవుని విశ్వాసనిష్ట త్యాగాన్ని కూడా చూపిస్తుంది. యేసు మరణించినప్పుడు, దేవుని ప్రేమ లేకపోయినట్లే అనిపించవచ్చు, కానీ పునరుత్థానం వేరుగా సూచిస్తుంది. పౌలు మనకు గుర్తు చేస్తాడు: ఏదీ — మరణం కూడా — దేవుని ప్రేమ నుండి మనను విడదీయలేకపోదు. గ్లాస్నెవిన్ సమాధి ప్రాంగణంలో సమాధి దొంగలను నివారించడానికి గోడలూ, గుడ్డిలు ఉన్నాయనుకోండి. మారి మాగ్దలేనా మొదట భయపడింది, యేసు శరీరం దొంగతనానికి గురయిందనుకొని. మనం ఎంత సార్లు జీవితంలో ఇదే అనుకుంటూ, దేవుడు మనను వదిలేసినట్లే ఊహిస్తాము? కానీ ఈస్టర్ వేరుగా చెబుతుంది: రాయి తొలగించబడింది, సమాధి ఖాళీ, దేవుని ప్రేమ సక్రియంగా, జీవంగా ఉంది, మనకు చూడలేనప్పటికీ.

కాబట్టి, మే రి మార్గలేనా లాగా, మనం కూడా పరుగెత్తమని పిలవబడుతున్నాము — భయంతో లేదా విరక్తితో కాదు, ఆనందం మరియు ఆశతో. మన కుటుంబాలలో, మన సమాజాల్లో, మన ప్రపంచంలో, దేవుని మార్పు చేసే ప్రేమకు సాక్ష్యంగా నిలబడమని పిలవబడుతున్నాము. పునరుత్థానం మనకు చూపిస్తుంది, మరణానికి చివరి మాట లేదు; కష్టం చివరి అంకం కాదు. ప్రభువు మనకు, ఇక్కడ మరియు ఇప్పుడు, ఈ జీవితం దాటి, శాశ్వత జీవితం వరకు.

ఒక చిన్న గ్రామాన్ని నేను ఒకసారి సందర్శించినప్పుడు, ఒక రైతు తన మరణించిన భార్య గురించి చెప్పాడు. ఆమె మరణం తరువాత, ఆయన తరచూ పొలాల్లో తిరిగి నడిచేవాడు, కేవలం నిశ్శబ్దం, ఖాళీని ఆశిస్తూ. ఒక రోజు, ఆయన గమనించాడు, ఆమె ప్రేమగా పునరుద్ధరించిన మట్టిలో కొత్త మొక్కలు పుడుతూన్నయి . ఆయన కన్నీళ్ళతో నవ్వాడు, "మరణంలో కూడా, జీవితం మార్గం కనుగొంటుంది" అని. అసలు, అదే ఈస్టర్ కథ: జీవితం విజయం సాధిస్తుంది, ప్రేమ నిలిచిపోతుంది, మార్పు ఊహించిన దానికంటే మించి జరుగుతుంది.

కాబట్టి, మేరి మార్గలేనా లాగా, మన జీవితంలోని ఖాళీ సమాధి వైపు పరుగెత్తుదాం, దేవుడు మన కోసం సిద్ధం చేసిన ఆశ్చర్యాలకు మనం పొందుదాం . లేచిన ప్రభువు మనను కలుసుకొని, మారుస్తూ, ఈస్టర్ ఆనందానికి సాక్ష్యులుగా మనలను పంపాలని అనుకుందాం. మరియు పౌలు చెప్పినట్లే, దేవుడు మన కోసం సిద్ధం చేసినది మన కళ్లతో చూడటానికి, మన చెవులతో వినడానికి, మన గుండెలో ఊహించడానికి కూడా మించి ఉంది. ఈస్టర్ ఆశ మరియు ఆనందంతో మన గుండెలు నిండాలని కోరుదాం, ఈ రోజు మరియు ఎల్లప్పుడూ. ఆమేన్.

- **Translated by: Rev. Fr. Francis Theetla, Parish Priest of Paidikaluva, Cuddapah.**